

TLLM กับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

ผู้เขียน อาจารย์รศ.ดิศดี สิทธิปัญญา
อาจารย์ประจำสาขาวิชานิเทศศาสตร์

เมื่อระบบการศึกษาไทยต้องพบกับคำว่าตกต่ำ ในยุคที่เราพยายามปฏิรูปการเรียนการสอน เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการศึกษา ปี 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) 2545 Active Learning การเรียนรู้แบบใฝ่รู้ หรือจะแปลแบบตรงตัวเลยก็ต้องใช้ว่า "การเรียนรู้แบบกัมมันต" เพราะคำว่า Active แปลเป็นไทยคือ กัมมันต แต่ส่วนใหญ่เรามักเรียกทับศัพท์ Active Learning หรือใช้คำย่อว่า AL และส่วนใหญ่แล้วมักให้คำนิยามหรือคำจำกัดความเกี่ยวกับ Active Learning เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย โดยการร่วมมือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ในกรณีนี้ ผู้สอนต้องลดบทบาทในการสอนและการให้ข้อความรู้แก่ผู้เรียนโดยตรงลงไป แต่ไปเพิ่มกระบวนการและกิจกรรมที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการจะทำกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น และอย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ โดยการพูด การเขียน การอภิปรายกับเพื่อน ๆ

แต่ก็ไม่ได้ตอบโจทย์ ในระบบการศึกษาไทยเท่าที่ควร เพราะเมื่อเรามองรอบๆ ในกลุ่มอาเซียน หลายๆประเทศ ไทยเรายังคงเหลือน้ำตาให้ได้ยิ้มออกมาบ้าง หลังจากที่ข้อมูลของ World Economic Forum (WEF) ที่ออกไปว่าประเทศไทย มีคุณภาพการศึกษาดังร้ายท้ายในอันดับที่ 8 ของกลุ่มประเทศอาเซียน ขณะที่เวียดนามอยู่ในอันดับ 7 และกัมพูชาอันดับ 6 อันดับ 1 คือสิงคโปร์ และผลการจัดอันดับมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดในเอเชีย ของ Times Higher Education ยืนยันเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะมหาวิทยาลัยแห่งชาติของสิงคโปร์ หรือ NUS ได้รับการจัดอันดับให้เป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดในอันดับที่ 2 ของทวีปเอเชีย ส่วนมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยาง หรือ NTU อยู่ในอันดับที่ 11 ซึ่งผลการจัดอันดับดังกล่าวได้มาจากการรวบรวมข้อมูล การจัดอันดับมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดในโลก ประจำปี 2555 - 2556 หรือ World University Rankings ที่วัดผลจากจำนวนงานวิจัยและผลงานทางวิชาการ ระบบการเรียนการสอน รายได้จากการเก็บค่าเทอม รวมถึงการยอมรับจากรัฐบาลและต่างประเทศของมหาวิทยาลัยชั้นนำ ใน 144 ประเทศทั่วโลก ก่อนที่จะมีการนำมาแบ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดในทวีปเอเชีย 100 อันดับ สำหรับมหาวิทยาลัยที่ครองอันดับที่ 1 ของเอเชียคือมหาวิทยาลัยโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น หรือโตไคโดนั่นเอง ส่วนประเทศไทยนั้น มหาวิทยาลัยที่ได้รับการจัด

อันดับสูงสุดกลับไม่ใช่มหาวิทยาลัยที่เป็นที่หมายปองของเด็กๆอย่างจุฬาฯหรือธรรมศาสตร์ แต่เป็นมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ธนบุรี ที่อยู่ในอันดับ 55 ของเอเชีย และมหาวิทยาลัยมหิดล อยู่ในอันดับที่ 61 ส่วนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอยู่ในอันดับที่ 82 ขณะที่ ธรรมศาสตร์ไม่ติด 1 ใน 100 มหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดในเอเชีย

สิงคโปร์เป็นเพียงเกาะเล็กๆ ประชากรราวๆ 4.5 ล้านคน เมื่อสิงหาคม 2556 ที่ผ่านมา ผมและคณาจารย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ประกอบไปด้วย 5 คณะ 11 ท่านได้ไป แลกเปลี่ยนเรียนรู้การสอนที่ชาวสิงคโปร์เรียกว่า TLLM การสอนน้อยแต่เรียนรู้มากที่ shelton college international หลังจากได้ไปรับรู้และรับฟังก็ทำให้เห็นว่าการสอนแบบ TLLM ไม่ใช่ เรื่องใหม่ แต่เป็นการสอนแบบแนว Cooperative Learning และ TLLM ก็มาจากแนวความคิด การสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอีกด้วยจึงคิดว่าเป็นการแลกเปลี่ยนที่ดี แต่สิ่งที่ได้รับมากที่สุดคือ ผู้คนในประเทศนี้ เขามีคุณภาพจริงๆ การพัฒนาและเติบโตอย่างรวดเร็วระดับ 1 ในอาเซียนทำให้ ประชากรของเขาต้องแข่งขันทางด้านคุณภาพอย่างมากจากการสอบถามและแลกเปลี่ยน กับผู้ที่ให้ความรู้กับคณะเราในวันนั้นเขาสอนนักศึกษาให้รู้จักคิดและคิดว่าคุณอยู่ในสังคม แบบนี้ได้อย่างไร เขาจะไม่มานั่งสอนประวัติศาสตร์ที่มันไม่ได้ทำให้คุณอยู่รอดในสังคม ผมก็ มานั่งคิดว่าประเทศสิงคโปร์หรือที่คนที่นี่เขาเรียกว่าเป็นบริษัทสิงคโปร์เขาไม่มี ประวัติศาสตร์เนื่องจากเป็นประเทศใหม่ส่วน คุณภาพของคนที่เราออกมาก็สามารถพบเห็นได้ ตามท้องถนนทั่วไป ในเรื่องของวินัย และการใช้ภาษาอังกฤษ ตามถนนทั่วไปจะไม่พบคน สิงคโปร์ทำผิดกฎหมายจราจร แต่กลับพบเห็นชาวไทย หรือคนต่างประเทศฝ่าฝืนกฎหมาย สะ ส่วนเรื่องภาษาอังกฤษ ก็ดีเยี่ยมเราสามารถพูดคุยกับคนทั่วไปตั้งแต่ระดับล่าง คน กวาดถนน จนถึง ระดับนักธุรกิจ เป็นภาษาอังกฤษได้ ฉะนั้นการสื่อสารของเขาค่อนข้างดี เพราะมี 4 ภาษาในการสื่อสาร อังกฤษ จีน อินเดีย และมาลาเลย์ แต่ที่เป็นข้อจำกัดของประเทศนี้ ก็คือ การไม่มีทรัพยากรของตนเอง เกือบทุกอย่างต้องซื้อ ตั้งแต่ น้ำ และของอุปโภค บริโภค ทั่วไปนำเข้าจากประเทศเพื่อนบ้าน รวมถึงไทย แต่เราก็จะเห็นคนไทยจำนวนมากซื้อป๊อป คอรั้นซึ่งวัตถุดิบนำเข้าจากไทยมาฝากคนไทยด้วยเช่นกัน

หลังจากผ่านการเรียนรู้มาแล้วด้วยความที่ต้องมีการทดลองใช้ จึงนำการเรียนการสอน แบบ TLLM มาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนของนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์ ใน รายวิชา การผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ด้วยคอมพิวเตอร์ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาองค์ความรู้ ใหม่ๆให้กับนักศึกษาต่อไป

การเรียนรู้แบบ TLLM คือการเรียนรู้ที่เน้นการสอนให้น้อยแต่เรียนรู้ให้มาก

นโยบายการจัดการการเรียนรู้ Teach Less, Learn More ของสิงคโปร์ระบบการศึกษาของสิงคโปร์แบ่งออกเป็นระดับประถม 6 ปี ระดับมัธยมศึกษา 4 ปี ซึ่งรวมแล้วเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างน้อย 10 ปี แต่ผู้ที่เข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจะต้องศึกษาขั้นเตรียมมหาวิทยาลัยอีก 2 ปี การศึกษาภาคบังคับของสิงคโปร์จะต้องเรียนรู้ 2 ภาษาควบคู่กันไป ได้แก่ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และเลือกเรียนภาษาแม่ (Mother Tongue) อีก 1 ภาษา คือ จีน (แมนดาริน) มาเลย์ หรือทมิฬ (อินเดีย) รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการศึกษามาก โดยถือว่าประชาชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญ และมีค่าที่สุดของประเทศ ในการนี้ รัฐบาลได้ให้การอุดหนุนด้านการศึกษาจนเสมือนกับเป็นการศึกษาแบบให้เปล่า โรงเรียนในระดับประถม และมัธยมล้วนเป็นโรงเรียนของรัฐบาลหรือกึ่งรัฐบาล สถานศึกษาของเอกชนในสิงคโปร์ มีเฉพาะในระดับอนุบาล และ โรงเรียนนานาชาติเท่านั้น มหาวิทยาลัยในสิงคโปร์มี 3 แห่ง คือ

1. National University of Singapore (NUS)
2. Nanyang Technological University
3. Singapore Management University (SMU)

โดยมหาวิทยาลัย NUS จะให้การศึกษาครอบคลุมเกือบทุกสาขาวิชา ทั้งแพทยศาสตร์ ทันตแพทย์ กฎหมาย ศิลปะศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรม สถาปัตยกรรม และการบริหารธุรกิจ ส่วนมหาวิทยาลัย Nanyang จะเน้นการศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์สาขาต่างๆ รวมทั้งวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสาขาธุรกิจ และการบัญชี สำหรับมหาวิทยาลัย SMU จะเน้นเรื่องธุรกิจการจัดการ วิทยาลัยเทคนิค (Polytechnic) ของสิงคโปร์มี 4 แห่ง ได้แก่ Singapore Polytechnic, Ngee Ann Polytechnic, Temasek Polytechnic และ Nanyang Polytechnic ส่วนวิทยาลัยผลิตครูของสิงคโปร์มีอยู่เพียงแห่งเดียว คือ National Institute of Education นอกจากนี้ ยังมี Institute of Technical Education : ITE เป็นสถาบันที่จัดการศึกษาสำหรับผู้ต้องการทักษะทางช่าง และช่างฝีมือ ผู้ปกครองนักเรียนของสิงคโปร์จะส่งบุตรหลานเข้ารับการเตรียมความพร้อมในโรงเรียนเมื่อเด็กมีอายุ ได้ 2 ขวบครึ่ง เมื่อเด็กอายุได้ 6 ขวบก็จะเข้าเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ระดับประถมศึกษาของสิงคโปร์แบ่งออกเป็น 2 ช่วง ได้แก่ ป.1-ป.4 เรียกว่า Foundation Stage และ ป.5-ป.6 เรียกว่า Orientation Stage ชั้นประถมต้นจะเรียน 3 วิชาหลัก คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาแม่ และคณิตศาสตร์ นอกจากนั้น จะมีวิชาดนตรี ศิลปะ หัตถกรรม หน้าที่พลเมือง สุขศึกษา สังคม และพลศึกษา แต่ในช่วงประถมปลาย หรือ Orientation Stage นั้น

นักเรียนจะถูกแยกออกเป็น 3 กลุ่มทางภาษา คือ EM 1, EM 2, และ EM 3. การแยกนักเรียนเข้ากลุ่มทางภาษานั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของแต่ละคน เมื่อจบ ป.6 แล้วจะมีการสอบที่เรียกว่า Primary School Leaving Examination (PSLE) เพื่อที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาต่อไป ผลการเข้าสอบมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา การศึกษาในระดับมัศึกษานั้น จะมี 3 หลักสูตรให้เลือกตามความสามารถ และความสนใจ โดยใช้เวลา 4-5 ปี หลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่

หลักสูตรพิเศษ (Special Course)

หลักสูตรเร่งรัด (Express Course)

หลักสูตรปกติ (Normal Course)

เมื่อจบหลักสูตรจะมีการสอบ โดยหลักสูตรพิเศษ และหลักสูตรเร่งรัดจะต้องผ่านประกาศนียบัตร GCE (General Certificate of Education) ในระดับ “O” Level ส่วนหลักสูตรปกติจะต้องผ่าน GCE “N” Level แต่ถ้าต้องศึกษาต่อในระดับเตรียมอุดมศึกษา ก็ต้องสอบให้ผ่าน GCE “O” Level เช่นเดียวกัน เมื่อจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแล้ว ผู้ที่สนใจเรียนสายวิชาชีพเทคนิค หรืออาชีวศึกษา ก็สามารถแยกไปเรียนตามสถาบันต่างๆ ได้ ส่วนผู้ที่เรียนต่อในมหาวิทยาลัยก็จะเข้าศึกษาต่อใน Junior College อีก 2 ปี เมื่อจบแล้วจะต้องสอบ GCE “A” Level เพื่อนำผลคะแนนไปตัดสินใจเข้าเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย ผู้ที่เข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ก็อาจศึกษาในสายอาชีพ หรืองานทำต่อไป ปีการศึกษาของสิงคโปร์จะแบ่งออกเป็น 4 ภาคเรียน ภาคเรียนละ 10 สัปดาห์ เริ่มเปิดการศึกษาตั้งแต่วันที่ 2 มกราคมของทุกปี ช่วงระหว่างภาคเรียนที่ 1 กับที่ 2 และที่ 3 กับที่ 4 จะมีการหยุด 1 สัปดาห์ ระหว่างภาคเรียนที่ 2 กับที่ 3 หยุด 4 สัปดาห์ และมีช่วงหยุด 6 สัปดาห์ เมื่อสิ้นสุดปีการศึกษา

ดร.เวชฤทธิ์ อังกะนภัทรขจร เรื่อง การประยุกต์ใช้แนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) ผู้จัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน

กรอบคิดของการสอนน้อย,เรียนรู้มาก

Teach Less, Learn More

Pupils

Holistic Education

- Higher quality of interaction with teachers in the classroom to bring about greater engagement in learning.
- More room to exercise initiative and shape their own learning
- Discovery through experiences
- Learning of life-long skills

Teachers

To teach Mathematics and help pupils learn more effectively and efficiently:

- Autonomy to customise lessons using a variety of teaching and assessment methods
- Provided more time per week to reflect, discuss and plan lessons
- Strengthen focus on professional development in curriculum, customization, pedagogy and assessment.

Infrastructure

MOE has committed substantial structural and resource support:

- \$40 million to ensure that school infrastructure is sufficiently flexible to support teaching approaches for engaged learning

ที่มาของแนวคิด Teach Less, Learn More

แนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) เป็นแนวคิดการจัดการศึกษาของประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ ภายใต้วิสัยทัศน์ในการพัฒนาระบบการศึกษาที่กล่าวว่า Thinking Schools, Learning Nation (TSLN) ซึ่งต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาเพื่อจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่ง Thinking Schools เป็นวิสัยทัศน์ที่ต้องการให้โรงเรียนทุกโรงเรียนจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นนักคิด ส่วน Learning Nation เป็นวิสัยทัศน์ของการเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้ที่เพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับนวัตกรรมและความสามารถในการสร้างสรรค์เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

นอกจากนี้แนวคิด Teach Less Learn More (TLLM) ยังมุ่งเน้นประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนที่ดีขึ้นและเป็นการเตรียมความพร้อมในการใช้ชีวิตของผู้เรียน ซึ่งต้องการเปลี่ยนจากการจัดการศึกษาในเชิงปริมาณไปสู่การจัดการศึกษาในเชิงคุณภาพ คือต้องการเพิ่มการจัดการศึกษาในเชิงคุณภาพและลดการจัดการศึกษาในเชิงปริมาณ ซึ่งการเพิ่มการจัดการศึกษาในเชิงคุณภาพ คือ การเพิ่มการมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดของตนเอง ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต และการใช้แนวการสอนหรือวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนรู้ ส่วนการลดการจัดการศึกษา ในเชิงปริมาณ คือ การลดบทบาทของครูจากผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้นำ กระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ การลดการเรียนรู้โดยการท่องจำ การสอบ และการหาคำตอบ

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่สนับสนุนแนวคิด Teach Less, Learn More

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่สนับสนุนแนวคิด Teach Less, Learn More ได้แก่ ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivist) เป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียน เชื่อว่าผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง จากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมอย่างกระตือรือร้น

กรอบแนวคิดของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

1. ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง และผู้เรียนแต่ละคนสร้างความรู้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันรวมทั้งอาจแตกต่างกับแนวทางของผู้สอน
2. ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการสร้างความรู้ใหม่และผู้เรียนแต่ละคนมีความรู้และประสบการณ์เดิมที่แตกต่างกัน
3. การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม การมีประสบการณ์ตรง และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันของผู้เรียนมีส่วนช่วยในการสร้างความรู้ใหม่
4. ครูมีบทบาทในการจัดบริบทการเรียนรู้ตั้งคำถามที่ท้าทายความสามารถ กระตุ้นสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการสร้างความรู้ และให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน

สมมติฐานของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์

ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ มีสมมติฐานเกี่ยวกับการสร้างความรู้ของผู้เรียน (อัมพร ม้าคนอง , 2546:6-7) ดังนี้

1. มนุษย์สร้างความรู้ผ่านกิจกรรมการไตร่ตรอง การสื่อสาร และการอภิปราย ซึ่งทำให้พวกเขาสร้างประสบการณ์ในการแก้ปัญหา โดยมีแผนภาพ โมเดลการเพิ่มพลัง การเรียนรู้ของผู้เรียนในการอธิบายความอยากรู้อยากเห็น การมีปฏิสัมพันธ์ ความขัดแย้ง การไตร่ตรอง การจัดโครงสร้างใหม่ การสร้างพลังกับเพื่อน ทางปัญญา การเรียนรู้

1.1 ความอยากรู้อยากเห็น และความขัดแย้งเป็นกลไกสำคัญในการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียน

1.2 การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนเป็นองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญา

1.3 ความขัดแย้งทางปัญญานำมาซึ่งการไตร่ตรอง

1.4 การไตร่ตรองกระตุ้นให้เกิดการจัดโครงสร้างใหม่ทางปัญญา

1.5 ข้อ 1.1 ถึง 1.4 เกิดเป็นวงจร โดยประสบการณ์ของผู้เรียนมีผลต่อการเกิดของวงจร และวงจรนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างพลังการเรียนรู้ให้กับตนเอง

2. การสร้างความรู้ของผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกันและต่างจากที่ผู้สอนคาดหวังผู้สอนต้องยอมรับและจัดการที่จะสนับสนุนสิ่งที่ผู้เรียนคิด

3. องค์ประกอบสำคัญในการจัดการเรียนรู้ มีดังนี้

3.1 การรวบรวมสิ่งที่ผู้เรียนสร้างขึ้นให้เป็นไปในแนวทางที่ถูกต้อง

3.2 การสร้างแรงจูงใจภายในเป็นปัจจัยที่สำคัญในการสร้างความรู้

3.3 การวิเคราะห์ความคิดของผู้เรียนในกระบวนการเรียนการสอน

จากที่กล่าวมา พบว่า แนวคิด Teach Less, Learn More เป็นแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่อยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ที่เน้นให้ผู้เรียนได้คิดและค้นพบความรู้ด้วยตนเอง ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น โดยครูมีบทบาทเพียงส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดและเกิดการสร้างองค์ความรู้

บทบาทของผู้สอนในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More

ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More ผู้สอนต้องสอนให้น้อยลง หรือ Teach Less แต่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากขึ้น หรือ Learn More นั่นคือผู้สอนต้องกระตุ้นให้เรียนสามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งบทบาทการสอนของผู้สอนแม้จะน้อยลง แต่บทบาทที่เพิ่มมากขึ้นของผู้สอน คือ ผู้สอนต้องมีการวางแผนและออกแบบกิจกรรมเรียน

การสอน เตรียมสื่อและแหล่งเรียนรู้ และเตรียมคำถามที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด TL, LM ผู้สอนต้องคำนึงถึงคำถาม 3 คำถาม ได้แก่

1. ทำไมต้องสอน ?
2. สอนอะไร ?
3. สอนอย่างไร ?

รายละเอียดของทั้ง 3 คำถามสรุปเป็นประเด็นที่ผู้สอนควรคำนึงถึง

ในการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More : TL,LM ได้ดังนี้

1. ผู้สอนควรตระหนักว่าในการจัดการศึกษาแก่ผู้เรียนนั้นควรส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ และมีกำลังในการเรียนรู้ ไม่ใช่เน้นแต่เพียงเนื้อหา/ความรู้ที่จะสอนเท่านั้น
2. ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับมโนทัศน์และแนวคิดที่สำคัญ มากกว่าการท่องจำ ได้
3. ผู้สอนควรสอนเพื่อเตรียมผู้เรียนสำหรับการทดสอบของชีวิตมากกว่ามีชีวิตเพื่อการทดสอบ
4. ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของเนื้อหาและเข้าใจการเชื่อมโยงกันของเนื้อหา มากกว่าที่จะสอนเนื้อหาแยกกันเป็นเรื่องราว
5. ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า มีทัศนคติที่ดี และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง มากกว่าที่จะนำความรู้ไปใช้ในการสอบเท่านั้น
6. ผู้สอนควรเน้นที่กระบวนการของการเรียนรู้ของผู้เรียนมากกว่าการเน้นไปที่ผลการเรียนรู้เพียงอย่างเดียว
7. ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดอย่างมีวิจารณญาณ โดยการใช้คำถามกระตุ้น มากกว่าการให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น
8. ผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มากกว่าการที่ผู้เรียนเรียนรู้จากการทำแบบฝึกหัดและท่องจำ
9. ผู้สอนควรเป็นผู้แนะนำ สร้างบรรยากาศและจัดสถานการณ์ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มากกว่าการเรียนรู้จากคอบอกของผู้สอน
10. ในการจัดการเรียนรู้ผู้สอนควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ทั้งในด้านความเหมาะสมกับผู้เรียนมากกว่าการใช้วิธีสอนแบบเดียวกันกับผู้เรียนทั้งหมด

11. ผู้สอนควรใช้วิธีการประเมินผลที่หลากหลาย และเป็นการประเมินตามสภาพจริง ในการวิเคราะห์คุณภาพและพัฒนาการของผู้เรียน มากกว่าการประเมินผู้เรียนจากการสอบเท่านั้น

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More สามารถจัดการเรียนรู้ได้หลากหลายวิธี แต่ต้องเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More ที่โรงเรียน Raffles Girls' School ณ ประเทศสาธารณรัฐสิงคโปร์ พบว่าวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ คือ การออกแบบย้อนกลับ (Backward Design) ซึ่งพัฒนาโดย Wiggins & McTighe ประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ ประกอบด้วย การกำหนดคำถามสำคัญ การกำหนดความเข้าใจที่คงทน (enduring understanding) จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา/ความรู้ ที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ และทักษะที่ต้องการพัฒนา เมื่อเสร็จสิ้นการสอนแล้วผู้เรียนต้องเกิดความเข้าใจที่คงทน (enduring understanding) ซึ่งเป็นความสามารถอย่างลึกซึ้งในการอธิบาย ประยุกต์ใช้ความรู้และเชื่อมโยงไปสู่สถานการณ์ต่างๆ โดยการกำหนดความเข้าใจที่คงทน (enduring understanding) มีหลักเกณฑ์ในการกำหนด ดังนี้

1. ความเข้าใจที่คงทนของเรื่องที่กำลังสอนควรสามารถถ่ายโอนไปสู่เรื่องอื่นๆ และชีวิตจริง เพื่อเห็นความเชื่อมโยงของเนื้อหาและความสำคัญของเนื้อหาที่มีต่อชีวิตจริง
2. ความเข้าใจที่คงทนต้องผ่านกระบวนการสืบสวน อภิปราย ตั้งคำถาม และประเมินผล ไม่สามารถทำความเข้าใจได้ในทันที
3. ความเข้าใจที่คงทนเกิดมาจากการเชื่อมโยงมโนทัศน์ หลักการ กฎ หรือทฤษฎีกับทักษะ/กระบวนการ
4. ความเข้าใจที่คงทนควรนำไปสู่บทสรุปของเรื่องโดยผ่านกระบวนการคิดขั้นสูง

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดหลักฐานการเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้ หลักฐานการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ ชิ้นงานหรือภาระงาน ซึ่งจะบ่งชี้ร่องรอยของการเรียนรู้ที่ผ่านการปฏิบัติงานหรือทำกิจกรรมของผู้เรียน ทำให้ผู้สอนทราบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ หรือไม่ ตัวอย่างของชิ้นงาน เช่น รายงาน เรียงความ แผนภาพ หุ่นจำลอง แฟ้มสะสมผลงาน โคร่งงาน เป็นต้น ตัวอย่างของภาระงาน เช่น การสอบ การพูดปากเปล่า การแสดงบทบาท

สมมติ การตอบคำถาม การอธิบาย การกล่าวรายงาน การอภิปราย เป็นต้นการประเมินผลการเรียนรู้ เป็นกระบวนการในการการตรวจสอบ ค้นหา หรือรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน แล้วนำ ผลที่ได้มาสรุป และตัดสินใจว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่ การประเมินผลการเรียนรู้ เป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนการสอน และไม่สามารถแยกออกจากกระบวนการเรียน การสอนได้ ซึ่งการประเมินผลที่สอดคล้องกับแนวคิด TL,LM คือการประเมินตามสภาพจริง เนื่องจากการประเมินผลที่สามารถประเมินได้ทั้งกระบวนการ และผลที่ได้จากการเรียนรู้ ประเด็นที่ผู้สอนควรคำนึงถึงในการพิจารณา กำหนด และประเมินหลักฐานการเรียนรู้ของผู้เรียนได้แก่

1. ความเข้าใจที่คงทน/ผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนคืออะไร
2. จะใช้เครื่องมือใดในการประเมินความเข้าใจที่คงทน/ผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน
3. ผู้สอนจะรู้ได้อย่างไรว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แล้วหรือยัง
4. หลักฐานที่แสดงว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้คืออะไรและเพียงพอที่จะสรุปว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่
5. การประเมินผลการเรียนรู้ควรประเมินตามผลการเรียนรู้ที่ตั้งไว้

ขั้นตอนที่ 3 การวางแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เป็นการออกแบบการจัด กิจกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการคิด ขั้นสูง ซึ่งต้องสอดคล้องกับขั้นตอนที่ 1 และ 2 โดยประเด็นที่ต้องคำนึงถึงในการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้แก่ผู้เรียน มีดังนี้

1. การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ควรอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ และแหล่ง เรียนรู้ที่อยู่ในชีวิตจริง
2. เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน รวมทั้งได้นำ ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นนักคิด และนักแก้ปัญหา
4. ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สืบสอบหาความรู้ ลงมือปฏิบัติและแก้ปัญหา ด้วยตนเอง
5. ผู้สอนมีบทบาทในการจัดบริบทการเรียนรู้ที่หลากหลายตั้งคำถามที่ท้าทาย ความสามารถและกระตุ้นสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการสร้างความรู้

การนำแนวคิดและการเรียนรู้การเรียนการสอนในรูปแบบ **Teach Less, Learn More** มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน การผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ด้วยคอมพิวเตอร์ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดผู้เขียนใช้แนวทางในการสอนตามรูปแบบดังนี้

การกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ นักศึกษาทุกคนต้องผ่านการใช้คอมพิวเตอร์กราฟิกมาก่อนแล้ว เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่พร้อมกัน เนื่องจากการใช้คอมพิวเตอร์กราฟิกจะเป็นการลงมือปฏิบัติตามที่ผู้สอนเป็นคนกำหนดให้เหมือนกัน โดยการสอนคอมพิวเตอร์กราฟิกนั้นเบื้องต้นจะให้นักศึกษาได้ฝึกใช้เครื่องมือก่อนเป็นอันดับแรก ผู้สอนมอบหมายงานให้นักศึกษาวาดรูปการ์ตูน โดยมีแบบที่เหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่นการ์ตูนมิกกี้เมาส์เพื่อต้องการให้นักศึกษาค้นเคยกับเครื่องมือในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในแต่ละชนิดว่ามีหลักการทำงานอย่างไร

หลังจากการทำงานได้ในระดับหนึ่งแล้วก็จะกลับมาตรวจสอบและประเมินงานของแต่ละคน เพื่อต้องการทราบข้อดีและข้อเสียที่ต้องมีการปรับปรุง โดยให้นักศึกษาจับกลุ่ม 4-5 คน เพื่อให้แต่ละคนสอบถามปัญหาของตนเองว่าจะเหมือนกับคนอื่นๆหรือไม่ แล้วหาทางแก้ไขปัญหานั้น ได้ดียิ่งขึ้น

เมื่อกลับเข้าสู่บทเรียนแล้ว 2 สัปดาห์ ผู้สอนมอบหมายงานโดยให้แนวคิดของงานภายใต้กรอบเดียวกันแต่แตกต่างกันด้านการนำเสนอ ก่อนนำผลงานที่ได้มานำเสนอและ อธิบายหลักการคิดและการทำงาน โดยให้บุคคลในทีมนำเสนอผลงาน โดยผู้สอนจะให้คำแนะนำเพื่อการให้งานครั้งต่อไปสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

จากตัวอย่างผลการเรียนรู้ในรูปแบบ **Teach Less, Learn More** ก็จะพบว่าผู้เรียนมีส่วนสนใจเรียนมากขึ้น ขาดเรียนน้อยลง และมีความคิดสร้างสรรค์ในการทำงาน จนนำไปสู่การสร้างผลงานได้จริง

บทสรุป

จากที่กล่าวมาตั้งแต่ต้น พบว่า แนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) เป็นแนวคิดหนึ่งในการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาระดับชาติของประเทศไทยในรูปแบบ Active Learning ซึ่งต้องการให้ผู้สอนลดบทบาทในการสอนของตนเองให้น้อยลง และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด Teach Less, Learn More สามารถจัดการเรียนรู้ได้หลากหลายวิธีแต่ต้องเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งนักศึกษาจะต้องมีทักษะด้านสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี ใช้และประเมินสารสนเทศได้อย่างเท่าทัน วิเคราะห์และเลือกใช้สื่อได้อย่างเหมาะสม ใช้เทคโนโลยีใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ และมีการเรียนรู้แบบ Life Skill การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ การแยกแยะข้อมูลข่าวสาร ปัญหา และสถานการณ์รอบตัว วิพากษ์วิจารณ์และประเมินสถานการณ์รอบตัวด้วยหลักเหตุผลและข้อมูลที่ถูกต้อง รับรู้ปัญหา สาเหตุของปัญหา หาทางเลือกและตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างสร้างสรรค์ โดยมีครูอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะ แทนการสอนแบบท่องจำโดยการเปลี่ยนเป้าหมายจากความรู้อันไปสู่ทักษะ

แหล่งข้อมูล

เวชฤทธิ์ อังกนระภัทรขจร. การประยุกต์ใช้แนวคิด Teach Less, Learn More (TLLM) ผู้การ
จัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ Application of Teach Less, Learn More to
Learning Management in Mathematics Classroom จากวารสารศึกษาศาสตร์ ปีที่ 23
ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม 2554 - มกราคม 2555 (ตัดทอนตัวอย่างคณิตศาสตร์ออก เพื่อ
ใช้ประกอบการสอนนักศึกษาสาขาวิชานิเทศศาสตร์)

สืบค้นจาก http://www.bic.moe.go.th/th/index.php?option=com_content&view=article&id=620&catid=61 สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
ถนนราชดำเนินนอก เขตดุสิต กรุงเทพฯ

สืบค้นจาก <http://www.manager.co.th/qol/viewnews.aspx?NewsID=9560000111926>

ผู้จัดการ

ออนไลน์ 5 กันยายน 2556.

สืบค้นจาก <http://www.youtube.com/watch?v=tE32HERiEs4> วิจารย์ พานิช.สอนอย่างไรใน
ศตวรรษที่ 21 27 กันยายน 2555.